

Chương 7: Sai thời điểm cũng là do duyên phận

Gặp gỡ xem mặt là một việc thần kỳ, nó có thể biến hai người vốn đã thân thiết hoặc từng quen biết nhiều năm, với sự hiện diện của phụ huynh hai bên, cư xử một cách gượng gạo lạ thường.

Theo như cách nói của các bậc làm cha mẹ thì quan hệ giữa Tăng Phi và Phong Lan tuy không cần người giới thiệu nữa nhưng họ vẫn có mặt để thể hiện thái độ trịnh trọng, quan tâm sâu sắc và bày tỏ sự tôn trọng với bên thông gia tương lai. Cha của Tăng Phi đã mất, chị gái Tăng Phi là Tăng Văn lấy chồng ở thành phố gần đó, mẹ Tăng Phi sống cùng con gái, lần này hai mẹ con cũng thu xếp chạy về. Bởi vì khách toàn là phụ nữ nên bố Phong Lan không tham gia, để mẹ cô toàn quyền đại diện. Toàn là chỗ quen biết, sắp xếp gặp mặt vì mục tiêu chung nên cuộc “hội đàm” của các bậc phụ huynh được bắt đầu với bầu không khí hết sức thân mật.

Mẹ Phong Lan nói những lời khéo léo tế nhị, khoe tất cả những ưu điểm, thể mạnh không chút tì vết của con gái, nói rằng người theo đuổi Phong Lan cũng nhiều nhưng gia đình coi trọng chuyện duyên phận. Hiển nhiên, Tăng Phi chính là người có cái duyên đó.

Mẹ Tăng Phi lại là người có tính cách khoáng đạt. Bà theo chồng về miền Nam sinh sống hơn nửa đời người, nhưng cốt cách vẫn là một bà mẹ gốc Bắc chính hiệu. Bà không hề giấu giếm sự hài lòng đối với Phong Lan, vỗ đùi đánh đét, chỉ muốn ngay lập tức cùng với người chị gái của Tăng Phi tính tình cũng sốt sắng nhanh nhẩu như y bà, quay về nhà để chuẩn bị lễ cưới. Các mẹ các chị nói chuyện rôm rả sôi nổi khí thế bừng bừng, từ mối quan hệ thân tình của hai ông thân sinh trước đây đến chuyện tử vi ngày sinh tháng đẻ của Tăng Phi và Phong Lan, nói đến cả chuyện mỗi cân hành ở chợ phía tây rẻ hơn ở chợ phía đông một đồng bạc. Đôi thanh niên nam nữ ngược lại lại có vẻ “ngượng ngùng”.

Tăng Phi tỏ ra kiên nhẫn hơn Phong Lan rất nhiều, anh không hề tham gia vào câu chuyện, chỉ thỉnh thoảng cười một cái góp vui với chủ đề mà các mẹ đang bàn. Phong Lan rót cà phê, lặng lẽ quan sát Tăng Phi, cô biết, cả trái tim lẫn ý nghĩ của anh đều đang không ở đây.

Trước khi đi, Phong Lan đã “quấy đập tuyệt vọng trước khi chết”. Cô than trách bố mẹ, tại sao nhất định phải là Tăng Phi, sao không đổi đi, “Trương Phi” hay “Lý Phi” gì đó cũng được, ít ra cũng là một gương mặt mới, đề chuyện dù không thành cũng có chút cảm giác tươi mới. Mẹ cô lại lần nữa phải tha thiết thuyết phục năn nỉ cô, người trong nhà không phải

muốn can thiệp đến chuyện tình cảm của cô, cô cũng chẳng phải là chưa từng yêu, sau thời thanh xuân oanh liệt thì cũng phải đến điểm kết thúc. Cho dù con đường tình duyên có trắc trở, nhìn từ góc độ thực tế, Tăng Phi bất luận là hoàn cảnh gia đình, tuổi tác, trình độ văn hóa, tiền đồ sự nghiệp hay là tướng mạo đạo đức con người, đều tương xứng bậc nhất so với cô. Cuối cùng, mẹ cô còn nói: “Không phải là ngày xưa cô cũng thích Tăng Phi sao? Không được ngụy biện, hồi cô học cấp ba, mẹ còn nhìn thấy ảnh cậu ấy trong nhật ký của cô.”

Trong lòng Phong Lan hiểu rõ, dù có giải thích như thế nào, bố mẹ cô cũng không thể hiểu nổi, cô đã từng rung động trước Tăng Phi thật nhưng đó là chuyện cách đây mười mấy năm rồi, khi đó cô vẫn còn là một cô nữ sinh lớp tám trường phổ thông cơ sở, chưa hề biết chữ tình là cái gì, giai đoạn mộng mơ này chỉ kéo dài không đến ba tháng rồi bị áp lực của kỳ thi vào trường trung học hủy diệt đến mức bay biến không để lại dấu vết. Điều quan trọng hơn là, người khiến trái tim cô rung rinh lúc đó là một Tăng Phi tính tình hoạt bát nhanh nhẹn, với nụ cười rạng rỡ không hề e ngại bất cứ điều gì, chứ không phải là người đàn ông đuôi mắt khóe môi đều trĩu xuống, ánh mắt chất chứa vẻ mệt mỏi đang ngòai đối diện với cô kia.

Cho đến khi mẹ Tăng Phi phản chấn nói xong tết năm nay phải mua nguyên cái thủ lợn để tử lạnh ăn dần, bà mới sực tỉnh trước ánh mắt ngầm ý nhắc nhở của mẹ Phong Lan, rằng họ đã nói chuyện tâm đầu ý hợp quá, suýt nữa thì tranh mất vai của đôi nam nữ chính. Chị Tăng Văn của Tăng Phi là người chủ động đề nghị để đôi bạn trẻ nói chuyện riêng với nhau một lát, còn chị phải đi đưa mấy món thức ăn ngon cho con trai. Hai bà mẹ cũng vui vẻ đứng dậy, bảo phải đi với nhau đến chỗ mẹ Phong Lan đề xuất để gọi đầu trị liệu. Mọi người rời đi với ánh mắt tràn ngập hi vọng và ý vị sâu xa.

Đôi mắt nhìn theo cho đến khi bóng dáng mọi người đã khuất khỏi cửa, Phong Lan mới thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng. Tăng Phi vỗ tay ra hiệu bồi bàn tính tiền, cười nói với Phong Lan: “Đừng tỏ thái độ quá rõ rệt như thế chứ, dù sao cũng phải để ý đến cảm giác của anh một chút. Lát nữa em định như thế nào?”

Phong Lan xoa xoa cổ: “Vẫn còn “lát nữa” cơ à?”

Tăng Phi nói: “Hôm nay em đã chịu xuất hiện rồi thì phải hoàn thành hết cả quy trình chứ.”

Anh cầm lấy hóa đơn nhân viên phục vụ mang đến, đứng lên cười và nói với Phong Lan: “Anh đã nói là anh nghiêm túc mà. Đi thôi, nếu không nghĩ ra chỗ nào để đi thì về nhà hàng của em, dù sao vừa xong ăn cũng chưa no,

canh “tom yum kung*” và tôm sốt dưa ở chỗ em đều rất ngon.” (*Món ăn đặc sản của đất nước Thái Lan)

Phong Lan nhìn chằm chằm vào mắt anh, thầm phán đoán anh nói chữ “ngghiêm túc” là có ý gì.

“Anh định kết hôn với em hả?” Cô bàng hoàng hỏi.

Tăng Phi hỏi lại: “Không thể như vậy sao? Không phải là em rất tự tin à?”

Phong Lan lúc này mới tin rằng, anh quả thật không hề có ý nói đùa, nếu không thì có hơi quá đà. Cô uống một hơi hết chỗ hết chỗ cà phê còn lại rồi đứng dậy, nói: “Sao lại như vậy chứ? Oài, lúc anh chơi bass, nghe nhạc rock không rơi vào tay em, bây giờ theo đạo Phật, tập yoga lại mới đến lượt em? Không được, không được, thế thì lỗ quá...” Tăng Phi và cô ai đi lấy xe người đó, trên đường đến bãi để xe, anh vẫn trả lời cô rất nghiêm túc: “Ai bảo lúc anh thích phụ nữ chín chắn thì e vẫn còn là con nhóc thò lò mũi xanh, đến lúc anh cải tà quy chính, em lại...”

“Em “lại” làm sao?” Phong Lan hỏi băng quơ. “Đàn ông lớn tuổi thường thích thỏ non, lúc đó em lại chín kĩ quá rồi phải không?” “Đúng là không đúng thời điểm cũng là do duyên phận.” Tăng Phi đóng cửa xe ô to cho Phong Lan. “Em xinh đẹp hơn trước rất nhiều, anh lại không được bằng hồi đó nữa, coi như hòa nhĩ. Lái xe cẩn thận nhé, lát nữa gặp.”

Tăng Phi và Phong Lan kẻ trước người sau đi vào trong nhà hàng của cô, vẫn chưa kết thúc chủ đề câu chuyện lúc trước.

“Mẹ em bảo em giấu một tấm ảnh của anh có phải không?” “Đó là chuyện bao nhiêu năm về trước rồi. Sao mẹ em chuyện gì cũng có thể nói được thế nhĩ?!”

“Em lấy đâu ra tấm ảnh đó?”

“Em đổi một túi kẹo sữa nhãn thỏ trắng cho anh họ em.”

“Ngô Giang không kể với anh chuyện này.”

“Anh ấy về phe anh hay phe em chứ...”

“Sawadee kha*!” Hôm nay Phương Phương đứng ở ngoài cửa đón khách. (*Tiếng Thái, có nghĩa là xin chào)

Phong Lan bảo cô: “Nói bếp làm cho chị một canh “tom yum kung”, một tôm sốt dưa, thêm một đĩa rau muống xào mắm tôm. Bảo là chị gọi, làm nhanh một chút...À, đợi đã!”

Phong Lan gọi giật Phương Phương lại, bởi lúc này cô mới nhìn thấy Thôi Yên đang ngồi một mình một góc ăn cơm, Thôi Yên cũng nhìn thấy cô, đứng dậy cười chào: “Chị Lan, em lại qua xin bữa cơm đây. Đừng có không tính tiền đấy nhé, giảm giá cho em là được rồi.”

Phong Lan nói: “Chạy rõ xa đến tận đây để ăn à? Không phải đi làm gia sư, không bận yêu đương gì à?”

“Nhớ chị mà, nhớ cả đồ ăn rõ ngon ở quán chị nữa.” Thôi Yên cười tít mắt. Phong Lan biết tổng đó chỉ là những lời nói khách sáo nhưng thái độ của người nói lại khiến người ta không thể trách cứ gì được. Lúc này Thôi Yên mới tỏ vẻ nhận ra Tăng Phi đang đứng lặng lẽ đằng sau Phong Lan vài bước. “Ừa? Cậu cũng đến đây à? Thật là tình cờ.” “Không hề tình cờ chút nào!”

Tăng Phi nói với giọng không vui cho lắm. “Cậu đã bảo cháu đừng có gây phiền phức, cần làm gì thì đi làm đi.” “Chị Lan chẳng trách cháu phiền thì thôi, cậu lại trách cháu à?” Thôi Yên không hề bận tâm trước vẻ mặt lạnh nhạt của anh, tiến đến túm lấy tay Tăng Phi, nói; “Cậu đến đây thật tốt quá, cậu trả tiền ăn cho cháu nhé, chị Lan đỡ phải giảm giá cho cháu.”

Tăng Phi không ngần ngại rút tay ra, thản nhiên ngồi xuống chỗ đối diện với Thôi Yên. “Cháu ăn bữa trưa hay bữa tối đây?”

“Cả hai! Hay cậu ăn một chút đi? Minh cháu ăn cũng không hết.” Thôi Yên kéo cả Phong Lan ngồi xuống, nói: “Chị Lan nếu không bận gì thì ngồi nói chuyện với em nhé? Khang Khang bảo em nói với chị, cậu ấy phải đi ra ngoài một chút. Bà ngoại với dì em đến, hai người vừa rồi đã gặp chưa ạ?”

Người mà Thôi Yên gọi “bà ngoại” và “dì” hẳn nhiên chính là mẹ và chị gái Tăng Phi. Cô sống ở nhà họ Tăng nhiều năm, quan hệ không khác gì người trong nhà.

Phong Lan nhìn liếc qua các đĩa thức ăn trước mặt Thôi Yên, quả nhiên chính là canh “tom yum kung” và tôm sốt dưa. Cô nhếch mép, không biết nên khen ngợi đầu bếp làm hai món này đặc biệt được khách ưa thích, hay là...

“Hay là em bảo bếp không phải làm thêm nữa, dù sao em cũng không đói, hai người ăn nhiều đây đủ không? Để em bảo bếp xào thêm đĩa rau mang ra đây.”

Phong Lan ngồi cạnh Thôi Yên. Thôi Yên so đĩa đưa cho Tăng Phi, nói:

“Làm bà chủ thì phải tần tiện vậy sao? Kinh doanh tốt thế mà còn sợ bọn em ăn mất lãi của chị à?”

“Chị sợ em ăn nhiều bị béo thôi.” Phong Lan lườm Thôi Yên một cái, hỏi.

“Sao không thấy cái cậu đẹp trai lần trước dẫn đến đây nữa?” “Ôi, cậu đó á... chia tay rồi.” Thôi Yên vừa ăn vừa trả lời tỉnh bơ. Tăng Phi ngược lại có vẻ khá kinh ngạc. “Chuyện từ bao giờ thế?” “Mới vài ngày ạ. Không còn tình cảm nữa thì bỏ thôi.” Thôi Yên thẳng thắn giải thích.

Tăng Phi hỏi Phong Lan: “Con gái bây giờ đều như thế, yêu xong bỏ, cứ như ăn bữa cơm thôi vậy hả?”

Phong Lan đáp: “Em già rồi, làm sao biết được các cô gái trẻ nghĩ gì. Chỉ thấy cậu đó quá được mà, trắng trẻo ít nói, cao cao gầy gầy, rất dễ thương.” “Ban đầu em cũng nghĩ thế...”

“Không thể hiểu nổi đàn bà con gái các cô nghĩ gì nữa, toàn đi thích kiểu đàn ông con trai yếu đuối, lả lướt.”

“Đó gọi là mỹ nam đẹp như hoa, cậu hiểu không?” Thôi Yên nói với Phong Lan. “Chị Lan không biết chứ, bạn trai nào của em trong mắt cậu cũng đều “chẳng ra làm sao”. Mỗi lần bị cậu bắt gặp, vẻ mặt nghiêm nghị, lạnh như tiền của cậu lại khiến chúng nó sợ suýt khóc.” “Cậu quan tâm đến chuyện yêu đương của cháu lúc nào? Chỉ có điều cháu lớn bây giờ rồi, nhìn người nhìn vật đều phải mở to mắt, chứ kiểu người mới vậy đã sợ không nói ra lời mà gọi là đàn ông sao?” Tăng Phi lắc đầu nói.

Phong Lan dần hòa: “Thôi Yên, cậu Tăng Phi quan tâm đến em thôi mà.”

“Em biết, cho nên mới kể thế chứ.” Thôi Yên vênh cằm nói với Tăng Phi.

“Cháu chia tay xong, tự nhiên thở phào nhẹ cả người...” Tăng Phi không cười nữa. “Tại sao cậu phải thở phào?” Đến lượt Thôi Yên ngạc nhiên cười. “Cháu nói cháu đấy chứ, tại sao cậu lại vợ vào vậy? Chị Lan xem, cậu ấy có buồn cười không. Chị biết tại

sao mỗi lần em có bạn trai đều chẳng kéo dài được bao lâu không? Bởi vì lần nào cậu em cũng không thích, lần nào em cũng so sánh chúng nó với cậu.”

Tăng Phi suýt nữa thì bị sắc vị cay của canh “tom yum kung” Phong Lan nheo mắt, nói: “Xem ra em muốn tìm người giống cậu Tăng Phi, hai cậu cháu thật là tình cảm.”

Thôi Yên không phản đối, gật đầu nói: “Tất nhiên, ai chẳng mong bạn trai mình dũng cảm, chín chắn, hấp dẫn, can đảm, lại còn tốt với em nữa chứ.”

“Nếu mà như thế thì một nửa của em sẽ phải giống cậu cả ở thêm điểm “cao tuổi”.” Phong Lan nhận xét.

Thôi Yên cười lúng liếng. “Vậy không tốt sao? Vừa giống bố, vừa giống anh, lại như người yêu, vừa hay mấy thứ này em đều không có.” “Anh no rồi. Lần sau hai người muốn tám chuyện về chủ đề kiểu như thế này thì tốt hơn hết là tránh xa anh ra.” Tăng Phi không thể chịu nổi nữa, buông đũa xuống.

Phong Lan không để ý đến anh, tiếp tục thăm dò Thôi Yên: “Thế em đã biết rõ là mình muốn tìm kiểu người như thế nào, còn mất công sức mất thời gian vào mấy cậu con trai trẻ nít kia làm gì?”

Thôi Yên và nốt mấy miếng com còn lại trong bát, lát sau mới trả lời Phong Lan: “Em thích được người ta yêu em và cũng muốn được đường đường chính chính yêu người ta.”

Đúng lúc này, Đinh Tiểu Dã bung đĩa rau muống xào mỡ tôm bếp vừa làm xong lên. Lúc Thôi Yên ngẩng đầu nhìn anh, sững sờ dừng cả đĩa đang gấp lại.

Tăng Phi tinh ý nhận ra sự tĩnh lặng từ xung quanh, cũng ngẩng đầu nhìn Đinh Tiểu Dã, ban đầu cũng thấy hơi lạ nhưng phản ứng lại được ngay. Đinh Tiểu Dã đặt đồ ăn xuống bàn rồi quay người bước đi. “Các cô thích kiểu người như vậy hả?” Anh chỉ vào lưng Đinh Tiểu Dã, hỏi.

Thôi Yên rất nhanh đã quay về vẻ mặt tươi cười. “Đàn ông đẹp trai ưa nhìn ai mà không thích chứ? Đúng không chị Phong Lan?” “Ừm...Hả, đừng có lôi chị vào!” Phong Lan chồm phất.

Tăng Phi không thể tiếp tục chịu đựng được các cô nữa, rút tiền ra đặt trên bàn. “Tôi đi đây, hai người cứ tiếp tục đi.”

Thôi Yên vội vàng túm lấy tay áo của anh, nũng nịu rất kịch. “Đừng mà! So với khuôn mặt non nớt của bọn họ, cháu thích dung nhan phong trần dài dàu nắng mưa của cậu hơn nhiều...”

“Biến!” Tăng Phi cười mắng. Anh dường như nhớ ra việc gì đó, vội vàng r axe lấy một túi giấy đưa cho Thôi Yên. “Dì bảo cậu đưa cho cháu. Cậu về công ty trước đây, cháu cũng đừng có suốt ngày ngồi lê ở đây, ảnh hưởng đến việc bán hàng của người ta.”

“Vâng ạ, cậu đi đi.” Thôi Yên và Tăng Phi chào nhau. Tiễn cậu đi xong, cô đột nhiên lấy một món đồ nhỏ từ trong ba lô ra, trao cho Phong Lan như thể dâng báu vật.

“Chị Lan, cái này là tự tay em làm, tặng chị đây, không được chê!” Phong Lan nhận lấy, là một con thỏ nhỏ được kết bằng hạt, làm móc đeo chìa khóa, không tinh xảo lắm nhưng cũng khá xinh xắn. “Cám ơn em nhé! Chị chưa bao giờ tặng em cái gì, ngại quá đi mất.” Phong Lan khách khí nói.

“Em hay đến đây, chị không thấy phiền là tốt với em lắm rồi.” Thôi Yên cười, lúc này mới chậm chậm mở túi giấy ban nãy ra, bên trong là mấy gói hạt óc chó ngào đường. Cô chỉ nhìn qua rồi đẩy về phía Phong Lan, nói: “Hay là chị cầm cả lấy mà ăn.”

Phong Lan ngạc nhiên. “Tại sao phải khách khí thế? Dì em mua cho em, sao lại đưa cho chị?”

Thôi Yên lại cười, nói: “Chị tin là của dì em mua cho em thật à? Dì với bà ngoại và Khang Khang đi dạo phố, nếu thật sự định mua cho em, sao không

đưa cho Khang Khang mang về? Dì làm sao biết được Tăng...cậu Tăng Phi sẽ gặp em chứ?”

Phong Lan nói: “Cô bé này tuổi đời còn nhỏ mà suy nghĩ già dặn quá. Em nghĩ quá rồi.”

Thôi Yên lắc đầu, nói: “Dì em không hề biết em thích hạt óc chó. Thật ra em cũng chẳng thích lắm. Chẳng là vì trước đây rất lâu rồi nhà em được người ta tặng cho một hộp, lúc đó em còn nhỏ, em và Khang Khang đã đánh nhau tranh phần.”

“Rồi dì mắng em à?”

“Không ạ.” Thôi Yên vẫn lắc đầu. “Dì không nói gì cả. Nhưng từ đó trở đi những món gì mà Khang Khang thích đều không xuất hiện trước mặt em nữa, trừ phi Khang Khang xấu tính tự lấy ra để trêu ngươi em.” “Em thấy họ đối xử với em không tốt à? Phong Lan hỏi. Thôi Yên vội vàng phủ nhận.

“Không không, chị đừng hiểu lầm. Cả nhà

họ đều rất tốt. Dì em tuy có ác khẩu một tí nhưng cực kỳ tốt bụng. Dượng em, chính là bố Khang Khang, lại càng tốt, bà ngoại cũng rất tốt với em. Mọi người đều chưa bao giờ đối xử tệ với em, được lớn lên trong gia đình như thế là phúc phận của em. Họ không phải là có tình thiên vị, vì theo bản năng thì máu mủ ruột rà ắt phải gần gũi hơn rồi, họ chỉ là vô tình bộc lộ ra mà thôi. Chị cũng biết đấy, ở cùng nhau từ sáng đến tối, họ không thể lúc nào cũng nhớ được phải để ý đến cảm nhận của em. Chị tin em đi, em không hề để ý chuyện đó đâu. Khi đến sống ở nhà họ, em đã gần mười bốn tuổi, họ chịu cho em ở đã là tốt lắm rồi, em tự biết mình đối với họ không thể thân thiết như Khang Khang. Em nhắc đến những chuyện này chỉ là muốn nói, cậu Tăng của em...” Cô dừng lại, nhìn Phong Lan, nói: “Em xin lỗi, thực ra em không thể quên được việc phải gọi bằng cậu, thôi cứ gọi tên nhé, Tăng Phi không phải là người ngoài, em không cần phải giả vờ trước mặt chị. Từ khi biết em và Khang Khang đánh nhau vì hạt óc chó, Tăng Phi thường xuyên mua hạt óc chó cho em ăn. Thật ra ngay từ đầu em cũng có thích ăn đâu, lần duy nhất đánh nhau với Khang Khang đó là do em chưa hiểu chuyện, cái gì cũng so bì với Khang Khang, Tăng Phi không biết những chuyện đó, mỗi khi thấy em buồn, Tăng Phi đều mau cho em, em ăn nhiều đến mức buồn nôn rồi. Nhưng em cũng không muốn nói, vì Tăng Phi thật lòng tốt với em.

Trong lòng em, Tăng Phi mới là người thân và chỗ dựa duy nhất...” “Chị hiểu rồi.” Phong Lan bình thản nói. “Em coi chị là kẻ xâm phạm.” Thôi Yên trầm tư hồi lâu rồi tiếp tục nói: “Thật ra em rất thích chị, nói chuyện với chị rất thoải mái dễ chịu.”

Phong Lan liền nói thẳng: “Em cũng nghe tin chị “lại” đi gặp mặt Tăng Phi một lần nữa phải không? Lần này dì Tăng Văn và bà ngoại em cũng đến, họ quyết tâm thực hiện ý đồ hợp tác chị và Tăng Phi.” “Em biết chị sẽ không chấp nhận.” Thôi Yên nói rất nhanh. “Mọi người đều không hề biết giữa chị và Tăng Phi chỉ là quan hệ bạn bè nên mới gán ghép hai người với nhau.”

Trong lòng Phong Lan gờn gợn, cô cảm thấy có điều gì đó bất thường. Cô quyết định thế nào là một chuyện, còn có chấp nhận sự sắp xếp của con tiểu hồ ly Thôi Yên này thì lại là một chuyện khác.

Phong Lan nghĩ một chút rồi nói: “Cũng không thể nói là “ép buộc”, chị vẫn đang xem xét...”

Thôi Yên cười. “Chị Lan, em nói với chị lời tâm sự chân thành của em, chị cũng không nên dùng những luận điệu che mắt thiên hạ để lừa em. Chị không thể cùng với Tăng Phi được, chị không thích Tăng Phi, Tăng Phi cũng không thích chị!”

“Anh ấy không thích chị sao?” Phong Lan khoanh hai tay trước ngực. “Anh ấy nói với em thế à? Đâu thể thế được. Em có biết câu chuyện kết hôn lần này là do ai khởi xướng không? Không phải bố mẹ chị, cũng không phải là người nhà anh ấy, chính anh ấy đã chủ động yêu cầu đấy.” Thôi Yên mặt trắng bệch nhưng ngay lập tức kiểm soát được cảm xúc của mình, cô trấn tĩnh nói: “Em biết tại sao Tăng Phi lại làm thế. Chị Lan, chị định lấy một người chị không yêu thật sao?”

Phong Lan tiến lên trước, thấp giọng nói: “Chị nói cho em biết một bí mật nhé, nụ hôn đầu đời của chị là với cậu Tăng Phi của em đấy...Nhiều năm trôi qua rồi, bây giờ nghĩ lại, cảm giác vẫn rất tuyệt.” “Không thể như thế được.”

Thôi Yên dù có tính toán mưu mô đến mấy, nhưng thực chất vẫn còn trẻ người non dạ, sững người lại, lạc giọng nói: “Em chưa bao giờ nghe Tăng Phi kể.”

“Cho nên, không phải chuyện gì anh ấy cũng nói với em. Trong lòng anh ấy, em vẫn chỉ là đứa trẻ con.” Phong Lan nói.

Thôi Yên định thần lại, bĩu môi cười. “Trẻ con? Có lúc Tăng Phi không dám nhìn vào mắt em đấy!”

“Em nên biết lúc đấy trong lòng anh ấy đang nghĩ đến ai!” Một tia cảm hận lóe lên rất nhanh trong mắt Thôi Yên, mang theo cả nỗi buồn ai oán trong một khoảnh khắc. Phong Lan có chút không đành lòng. Đây là lần đầu tiên cô quan sát Thôi Yên một cách tỉ mỉ. Thôi Yên không xinh đẹp mỹ miều nhưng các đường nét đều rất thanh tú, khuôn mặt nhỏ nhắn ưa nhìn. Khi cô

ấy nghiêng rằng trợn mắt, thật ra lại khiến người ta thấy thương hơn lúc cố nặn ra nụ cười. Nghe nói mắt mày Thôi Yên rất giống mẹ đẻ của cô ấy, nói như vậy, Phong Lan dường như càng hiểu rõ hơn lý do tại sao Tăng Phi lại luôn canh cánh lo âu sau cái chết của mẹ Thôi Yên như thế.

“Cho dù không có chị can dự đi chăng nữa, em có nghĩ là em có cơ hội với Tăng Phi không?” Phong Lan nghiêm túc hỏi Thôi Yên. Nếu như là Tăng Phi của năm đó, có thể đáp án sẽ khác đi nhưng chính bởi vì Thôi Yên hôm nay ngồi ở đây, ngay thẳng rành mạch bộc lộ sự phụ thuộc vào Tăng Phi nên Tăng Phi mới có dáng vẻ như ngày hôm nay.

Thôi Yên có kiềm chế để không rơi nước mắt. “Em sẽ chứng minh cho chị xem.” Cô cúi xuống thu dọn túi xách của mình, khi ngẩng lên đã kịp nặn ra được một nụ cười. “Không có gì là không thể, chị Lan ạ. Chị có biết Hán Huệ Đế Lưu Doanh đã lấy cháu gái của ông là Trương Yên không? Tên em và tên bà ta cũng có một chữ giống nhau đấy.” Phong Lan cảm thấy khá nực cười, tiểu hồ ly bị ép quá đà thì có thể lấy bất cứ thứ gì ra làm công cụ khiêu khích. Phong Lan đưa tay, nhẹ nhàng vỗ lên mu bàn tay lạnh ngắt của Thôi Yên, dịu dàng nhắc nhở: “Cho nên Trương Yên đến lúc chết vẫn là trinh nữ.”